

Harcos Hercegnő - írta Grabarics Sári

Bevezető

Valahol messze, Lílerka várában élt egy öreg király. A királyt úgy hívták I. Lőrinc király, de nem csak ő élt a várban, ugyanis volt egy világszép lánya, Lílerka Hercegnő. A hercegnő utálta, hogy ő hercegnő. Nem szeretett öltözködni, nem szerette a kérőket, de amit a legjobban utált, az az, hogy nem harcolhatott.

Első rész - Az ötlet, ami megváltoztat mindent

- Ezt én nem hiszem el. Három kérő és egy ruhaviselési tanfolyam? - dühöngött Lílerka, miközben fáradtan elfeküdt a baldachinos ágyán. Volt rá oka, hogy dühöngjön.

- Miért kell ilyen hasztalan tanfolyamokon részt vennem?! Ebben a hat órában, ahelyett, hogy ruhákat bámulnék, kimehetnék sétálni a palotán kívülre, ha apám kiengedne. Mondta magában, miközben feltápáskodott és az ablakhoz sétált. Ahogy kinézett rajta, a piacot látta. Csak úgy hemzsegett az emberektől a piactér, ahol Lílerka szeme egy kisiún akadt meg, aki fakarddal szaladgált. És ekkor támadt egy ötlete, ami nem volt más, mint hogy ő, ha törik, ha szakad, beáll az apja hadseregébe.

Második rész - Irány a sereg

Lílerka tudta, hogy nő nem harcolhat a hadseregben, tehát csak álruha jöhet szóba. - De nekem hosszú hajam van. - Lílerka elgondolkozott, majd végül támadt egy ötlete. Elővette a gyémánt ollóját, majd levágta a haját.

Miután már igen rövid volt a haja, egyfekete szalaggal férfias kontyba kötötte. Majd óvatosan, nehogy bárki észrevegye, ellopakodott apja hálósobájába. Ott megkereste apja régi páncélját. Gyorsan visszalopakodott a szobájába, ott magára húzott egy fekete hosszú ujjú pólót, meg egy fekete nadrágot, majd rávette a páncélt. Mintha csak ráöntötték volna. Lílerka már úgy nézett ki, mint egy fiú, de még a hangja, meg a neve nem volt fiús.

A hangját hamar megtanulta elválttatni, de mit kezdjen a nevével? Majd végül a Régi Jó Harcosok című könyvből merített ötletet, majd végül Kemény Előd lett az álneve, amit a Kemény Józsiából meg a Páncél Elődből rakott össze. Most már indulhatott a hadseregbe.

Harmadik rész - Gondok a hadseregben

Még aznap délután odaállt a hadvezér elé, és elválttatott hanggal ezt mondta:

- Jó estét, uram!
- Szervusz kölyök! Hogy hívnak, és mi szél hozott?
- Kemény Előd vagyok, és jelentkezni szeretnék a seregbe.
- Rendben, Előd. Holnap megnézzük, miben vagy jó.

Másnap kora reggel fülsüketítő sípszóra ébredt. Pár perc alatt felvette a páncélt, megkötötte a haját, és elhitette önmagával, hogy majdnem bekerült a hadseregbe. Mire kiért a gyakorló pályára, a hadvezér már ott várta őt.

- Elaludtál, kölyök? – kérdezte, miközben végigmérte Lílerkát.
- Igen, meglehet, hogy kicsit később keltem a kelleténél – válaszolta a lány, miközben arra gondolt, miért nem lehetett egy “jó reggelt”-tel kezdeni a napot?!
- Na, akkor kezdjük is! Mit szólsz a buzogányhoz – mondta a hadvezér, és odadobott Egyet Lílerkának - akarom mondani Elődnek. A lány ugyan elkapta a fegyvert, de amint a kezébe került, mintha csak eltűntek volna az izmai, előre bukott. Amikor a buzogány a földre került, Lílerka azonnal megpróbálta felemelni, de a fegyver nem mozdult. Legalábbis Lílerka nem tudta megmozdítani.
- A buzogány nem a te fegyvered! - mondta a hadvezér.

- Nos igen, nem az én fegyverem. - mondta a hercegnő lehangoltan.

- Ezt próbáld meg kölyök! - mondta a hadvezér, és Lílerka elé dobott egy kardot. Lílerka felemelte a kardot, ezt elbírta, majd megpróbálta ketté vágni azt a rönköt, amelyikre céltábla volt rajzolva. Fél szemét becsukta, majd megmarkolta a fegyvert, és beleszúrta a rönk melletti fába, ahonnan nem tudta kihúzni, hogy újrapróbálhassa.

Lílerka következő fegyvere a dárda volt. A hercegnő ezzel sem teljesített túl jól. Lílerka nekifutott, hogy belökhesse a kijelölt széna bálába a dárdát, de a fegyver a földbe szúródott, és Lílerka, mint egy távolugró, elemelkedett a földről és métereket repült.

- Jól van, kölyök, már csak egy esélyed maradt, az íj. - mondta lehangolóan a hadvezér és az arcára az volt írva, hogy "pakolj", belőled már nem lesz katona. Lílerka, - de hívjuk inkább Lí-nek - félve fogta meg a fegyvert, majd lőtt vele. Ha hiszitek, ha nem, beletalált

a céltáblába. Lí örömeben új erővel belelőtt a messzebbi táblába is, majd egy még távolabb fába.

- Azta kölyök, nem hittem volna, hogy valaha jó lesz a bármilyen fegyver használatában!
- mondta a hadvezér csodálkozva.

- De a távoli nyilat ki fogja visszahozni?

- Visszahozom, uram! - mondta Lí, de még csak az első nyílért ment, mikor megbotlott és nekiesett a céltáblából kiálló nyílvesszőnek. Lí páncélját megnyomta a nyílvessző, és a lány fájdalomában eldőlt. A hadvezér oda rohant, hogy megnézzé, mi történt, de amikor levette Lí páncélját, hogy megnézzé, mekkora a baj, meglátta, hogy Lí valójában egy lány.

A hadvezér rögtön szólt a királynak, mert hát szabálysértésről volt szó. Amint a király meglátta Lít, elakadt a szava.

- Lí? – Lílerka!?! – kérdezte sápadt arccal a király.

- Apám! – mondta lesütött szemmel Lí.

- Hogy gondoltad, hogy beállsz a seregbe anélkül, hogy én, a király, tudnék róla? Sajnálom, de ha ilyen az eszedbe jut, akkor többé nem bízhatok benned. El kell zárjalak a külvilágtól. Lí tudta, hogy ez a királyok nyelvén azt jelenti, irány a zárka.

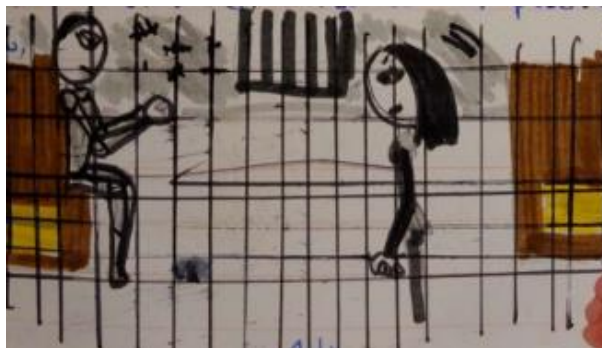
4. rész - Szökés a börtönből

Lí már három napja be van zárva. Ám a negyedik nap reggel arra ébredt, hogy mindegyik cellába legalább ketten voltak. Lí nem hitt a szemének. Édesapja, I. Lőrinc király volt a vele szemben lévő cella rabja.

- Mi folyik itt? - kérdezte, igazából önmagától, fennhangon.

- Bevették a várat.

Lí csak ekkor vette észre, hogy az ő cellájába is új rab került, a hadvezér fia. Ő mondta ezt.

- Hogy mi? Hogyan történt? - kérdezte Lí felháborodottan.

- Az Otrombák királyának a műve. - felelte a fiú. Lí elgondolkodott, majd kinyúlt a rácson, és egy közeli fáklyát (ami már nem égett) megpróbált kipiszkálni a helyéről. Három perc alatt, de sikerült kiszednie a helyéről. Mikor ez

megvolt, keresett egy hegyes kődarabot és a fáklya fa nyeléből kifaragta belőle a kulcsot, amit az öröknél látott. Majd beleillesztette a zárba, elforgatta és kinyílt a cella ajtaja. Kifele menet hátraszólt a hadvezér fiának:

- Gyere Te is! Egyedül nem tudok megmenteni egy várat.

5. rész - Az Otrombák uralma (és a történet is) véget ér

Mikor Lí és a fiú kiértek a börtönből, rögtön a takarítószerterembe mentek, ahol megbeszélték a haditervet, hogy hogyan tudnák ésszel, és ha kell, erővel visszaszerezni Lílerka várát.

A takarítószerterem falát két kard díszítette. Az egyik kardot Erik, a hadvezér fia levette a falról, majd az övébe szúrta.

- Én készen állok! - jelentette ki Erik. - Amúgy hogy is hívnak?

- Lí. És Téged? - kérdezte Lí.

- Erik. Na de nincs idő erre, gyerünk kifelé! Mikor kiértek, ellopakodtak a trónterembe, ahol Lí kupán vágott egy velük szemben álló őrt. Erik leráncigálta a ruházatát és magára vette. Lí pedig elvette tőle az íját meg pár nyílveesszőt, majd Erik gyorsan az Otrombák királya elé szaladt és elmondta a szövegét:

- Ó, felséges Királyom! Megszöktek a börtönből! - mondta hűledezve, lihegve Erik.

- Mi? Kicsoda? - háborodott fel a Király.

- Egy lány, ügyes, és veszélyt jelent!

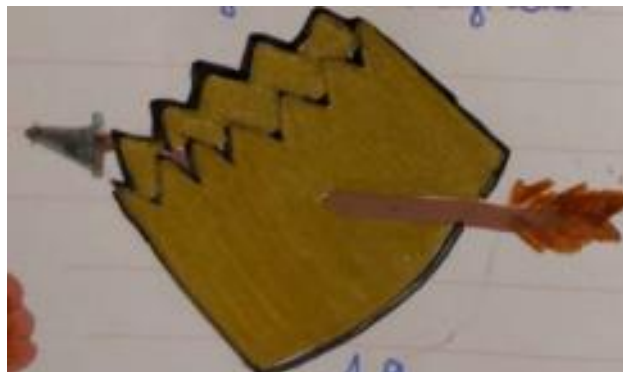
- Órség! - ordította, pedig az őnök pontosan értették Erik minden szavát.

Lí épp ekkor rohant be a terembe, és az íjával egyesével lőtte meg az őrok pajzsát. Amíg Lí elterelte az őroket, Erik hátulról megpróbálta elcsenni a koronát.

Ám a király észrevette, no de Línek is feltűnt, hogy a királynak gyanakvás van az arcán. Elgondolkodott, majd átlőtte a koronát, így Erik könnyedén levehette a király fejéről. Átdobta Línek, aki elrohant vele a börtönbe, megkereste apja celláját, majd beadta a rácson apjának, aki fejére tette íjastul, mindenestül.

- Köszönöm harcos hercegnőm, a birodalom újra az enyém! Otrombák kifelé! Línek végül sikerült egy órára harcosnak lennie, ráadásul úgy, hogy az apja örült is a végeredménynek.

- VÉGE -